

РЕШЕНИЕ

№ 868

гр. Варна, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. П.а
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20223110201515 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от С. ДР. Б. от гр.Русе, срещу Наказателно постановление № 032/09.02.2022 г. на Зам. Кмет на Община - Варна, с което на лицето било наложено административно наказание “глоба” в размер на 50.00 /петдесет/ лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.178е. от ЗДвП.

Жалбоподателят сочи, че на мястото, на което е паркирала, не е имало трева и не е било парк или градина, а „бунище“, но е имало и други автомобили. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, като поддържа жалбата.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, възразява срещу размера на евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от фактическа страна следното: На 19.12.2021 год. жалбоподателката управлявала собствения си лек автомобил марка “Тойота” с ДК № Р 71-93 КР в гр.Варна. Около 10,40 часа същата паркирала автомобила на ул.“Велико Христов“ в гр.Варна, срещу № 3, в градина. Това обстоятелство било забелязано от А.Д.В., на длъжност старши полицай в сектор “Общинска полиция”, отдел ОП МВР-Варна, който на същата дата издал фиш за налагане на глоба на жалбоподателя. Поради подадено от последния възражение против издадения фиш, на 21.01.2022 г. св.СТ. П. П. – старши полицай в сектор “Общинска полиция”, отдел ОП МВР-Варна, съставил акт за установяване на административно нарушение –АУАН бл. № 00001365/21.01.2022 г. на С.Б. за това, че е паркирала собствения си лек автомобил “Тойота” с ДК № Р 71-93 КР в градина.

Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателката, бил предявен и подписан с възражения.

Писмени такива били депозираны и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН, но били счетени за неоснователни от наказващия орган.

Въз основа на съставения акт на 09.02.2022 г. било издадено и атакуваното Наказателно постановление № 032/09.02.2022 г. , с което на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 50,00 /петдесет/ лева на основание чл.178е. от ЗДвП, за нарушение на чл.15, ал.7 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- от разпита на свидетеля СТ. П. П., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на разпитания свидетел следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични, като липсват основания за съмнение в тяхната достоверност. Същият не се е намирал в никакви особени отношения с жалбоподателя и не извлича ползи от твърденията си, при което за съда не съществува основание за съмнение в достоверността на неговите показания. Твърденията на свидетеля, който лично е възприел местоположението на процесния автомобил и площта, върху която е паркиран, предоставят цялата необходима информация за изясняването на делото и позволяват фактическата обстановка да бъде установена по несъмнен начин.

От приобщените писмени доказателства с най-съществено значение е изготвената от актосъставителя докладна записка, която кореспондира на показанията му и потвърждава извода за тяхната последователност и достоверност.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административно наказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл.15, ал.7 от ЗДвП забранява преминаването и паркирането на пътни превозни средства в паркове, градини и детски площадки в населените места извън обозначените за това места. В случая актът за установяване на административно нарушение е съставен на жалбоподателя за това, че е паркирал собствения си лек автомобил в тревни площи. Доколкото Законът за движение по пътищата не съдържа легална дефиниция на понятията, ползвани от чл. 15, ал. 7 и чл. 178е. – паркове и градини, установената съдебна практика приема, че преценката за извършено нарушение по чл. 178е. от ЗДвП следва да бъде на правена с оглед специалните норми на Закона за устройство на територията. Съобразно нормата на чл. 61 от ЗУТ посочените обекти (паркове и градини) съставляват озеленени площи за широко обществено ползване - основа на зелената система на територията на общините и предвидени като местоположение и площ с подробните устройствени планове. Съгласно чл. 103, ал. 2 от ЗУТ, Общите устройствени планове определят преобладаващото предназначение и начин на устройство на отделните структурни части на териториите, обхванати от плана, а по силата на чл. 107, ал. 1 от ЗУТ с Общия устройствен план на град с неговото землище или на селищно образувание с национално значение се определят „територии за паркове и градини“.

За осъществяването на нарушение по чл. 15, ал.7 от ЗДвП следва да е налице озеленена площ, която е предвидена с плана като парк или градина, като същата следва да е реализирана реално, тъй като ако планът в тази му част не е осъществен на практика, няма да е налице такъв обект.

В настоящия случай въззиваемата страна не е представила писмени доказателства дали процесната територия е с предназначение според ОУП за „паркове и градини“. Субсидиарно приложимия в производството по ЗАНН Наказателно-процесуален кодекс обаче допуска изясняването на въпросите, включени в предмета на доказване, с всички допустими доказателствени средства, които са свързани с обстоятелствата по делото и допринасят за тяхното изясняване. Нито едно от тях не се ползва с предварително определена доказателствена сила, като не съществува забрана съдилищата да основават изводите си само на производни доказателства, когато са събрани по надлежния процесуален ред (Решение № 289 от 14.07.2011 г. на ВКС по н. д. № 1618/2011 г., II н. о., НК).

В практиката си също така ВКС подчертава, че разпоредбата на чл. 14 НПК

въвежда общото правно положение, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила, а в съответствие с [чл. 117 НПК](#), със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелят е възприел и които допринасят за разкриване на обективната истина (Решение № 280 от 8.02.2018 г. на ВКС по н. д. № 876/2017 г., II н. о., НК). Поради това съдът намира за достатъчни показанията на св.Недялков за установяване на обстоятелството, че автомобилът на наказаното лице е бил паркиран върху градина, а именно- върху пространство, предназначено за тревна площ, което е било оградено с бордюр. Доколкото не може да се очаква от гражданите при паркиране да извършват проверка с какво предназначение според ОУП е съответното място, ориентир в тази насока са външните признаци на съответния обект. Обособяването на определено място с бордюр и др. под. и настилането му с почва, предназначена за развитие на растения, е достатъчно обектът да бъде възприет като градина и да мотивира въздържане от паркиране там.

В практиката си ВАдмС. приема изрично, че след като дадено пространство е било обособено от пътното платно с бордюр и е било посипано с настилка, подходяща за развитие на тревна растителност, в случай, че върху нея не се паркират автомобили, като не е било обозначено като място за паркиране нито с хоризонтална, нито с вертикална маркировка, се налага извод за осъществен състав на административно нарушение на [чл. 15, ал. 7 от ЗДвП](#) (Решение № 1453 от 13.10.2020 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1827/2020 г.). Жалбоподателят не оспорва, че на посочените в НП дата и място е паркирал автомобила си на процесната площ, с което същият действително е осъществил състава на вмененото му нарушение. Наказващият орган е издирил надлежно приложимата санкционна разпоредба и е наложил наказание по реда на чл. 178е от ЗДвП, предвиждащ специално наказание за нарушения от вида на процесното.

Макар и правилно да е констатирано наличието на административно нарушение обаче при извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление са допуснати съществени нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. В обстоятелствената част на НП се посочва, че нарушението се изразява в паркиране в тревните площи.

След това наказващият орган приема, че жалбоподателят е извършил следното: „паркира ППС в парк, градина или детска площадка в населено място извън обозначените за това места“. По този начин при издаването на наказателното постановление е допуснато нарушение на [чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН](#), тъй като по отношение на изпълнителното деяние е използван съюз „или“, който въвежда алтернативност относно съставомерни елементи.

При тази формулировка не става ясно какви са фактическите твърдения на наказващия орган и в какъв точно обект се приема, че е паркирал жалбоподателя. Този недостатък би бил преодолим, ако от описанието на нарушението става ясно в достатъчна степен коя хипотеза се приема, че е осъществена. С посочването обаче, че Б. е паркирала в градина такава яснота не е постигната, тъй като не може да се определи по какъв начин наказващият орган е квалифицирал процесните площи- „като парк, градина или като детска площадка“. Това обстоятелство води до липса на яснота относно фактическите рамки на обвинението, като не позволява на жалбоподателя да разбере за какво точно нарушение е санкциониран.

Касае се за процесуално нарушение от категорията на съществените, което представлява основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

Отделно от изложеното съдът намира и че са налице основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Според посочената разпоредба за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В конкретния случай следва да бъде отчетено обстоятелството, че жалбоподателят е бил улеснен във вземането на решението си да паркира на процесната площ от наличието и на други паркирани там автомобили, което, в съчетание с липсата на растителност, е затруднило възприемането на мястото като градина. Очевидно извършването на процесното нарушение не е резултат от незачитане на нормите на ЗДвП и не е проява на утвърден модел на поведение, а се явява инцидентна проява от страна на жалбоподателя.

При това положение съдът намира, че случаят се отличава с по-малка тежест от типичните нарушения от този вид и се явява маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Административнонаказващият орган е следвало да приложи цитираната норма, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Като не е сторил това административнонаказващият орган е нарушил материалния закон, което представлява самостоятелно основание за отмяната на атакуваното наказателно постановление.

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и необосновано и като такова следва да бъде отменено .

С оглед изхода на делото искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по делото се явява неоснователно.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 032/09.02.2022 г. на Зам. Кмет на Община - Варна, с което на С. ДР. Б. от гр.Русе, ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.178е. от ЗДвП, е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50.00 /петдесет/ лева, като незаконосъобразно.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____